

CONTROL

PRESS KIT



„Vlaštovičko moje milá," řekl Princ, „vyprávíš mi opravdu pozoruhodné věci, ale nejpozoruhodnější ze všeho je utrpení lidí. Není větší záhady, než je bída. Rozleť se nad moje město, Vlaštovičko, a pověz mi, co vidíš."

Šťastný princ – Oscar Wilde (překlad Jaroslav Nenadál)

DISTRIBUCE:

Zuzana Pudilová, info@aerofilms.cz, tel. 608 300 797
Aerofilms, s.r.o., Biskupcova31, Praha 3 130 00

PROGRAMACE:

Jakub Němeček, program@aerofilms.cz, tel. 572 501 989, 775 920 082

Žánr	životopisné drama
Režie	Anton Corbijn
Distribuce	Aerofilms
Distribuční premiéra	13. března 2008
Formát obrazu	2.35:1
Nosič	35 mm kopie
Délka	119 minut
Rok výroby	2007
Zvuk	Dolby Digital
Jazyk	anglický jazyk s českými titulky

Scénář	Matt Greenhalgh
Producent	Orian Williams, Anton Corbijn
Výkonný producent	Ian Canning
Kamera	Martin Ruhe
Výprava	Chris Roope
Kostýmy	Julian Day
Střih	Andrew Hulme
Hudební poradce	Ian Neil
Hrají	Sam Riley, Samantha Morton, Alexandra Maria Lara, Joe Anderson

PÁR SLOV OD REŽISÉRA

Control je osobní film. Není to hudební film, alespoň podle mě ne. Nejdříve jsem si myslel, že to bude hudební film, a tak jsem nabídku, abych ho režíroval, odmítl. Nejrůznější hudebníky fotím už mnoho

let, a proto si mě ve Spojeném království zaškatulkovali do kategorie „rockový fotograf“. Báľ jsem se, že by stejný osud potkal i tento film.

V roce 2004 jsem strávil čtyři měsíce sestavováním knihy o U2, které fotím už 22 let. Když jsem seděl doma a prohlížel si své kontaktní snímky z počátku 80. let, znovu jsem se do té doby začal vžívat. Je to jako když čekáte na autobus a do tváře vás bičuje vítr; je to ten pocit zoufalství, když nemáte kam jít, nemáte žádné peníze; je to ten rituál, když si koupíte desku a poprvé si ji pustíte. Doba se změnila, ale ty pocity pro mě najednou byly neuvěřitelně živé. Týkaly se i divokého roku 1979, kdy jsem se přestěhoval do Londýna. Věděl jsem, že potřebuju změnu prostředí, takže když Joy Division vydali desku *Unknown Pleasures*, uvědomil jsem si, že z Holandska musím odejít tam, odkud pochází ta hudba.

Během prvních dvou týdnů v Anglii jsem udělal tu známou fotku Joy Division v metru. To už je sám o sobě neuvěřitelný příběh – odjedete z jedné země do druhé, setkáte se s kapelou, která vás k tomu přesunu inspirovala, vyfotíte ji a o několik desítek let později to celé vede k tomu, že o ní natočíte film.

Vím, že jsem teď uzavřel kruh, ve kterém dominovaly pocity a touhy mých teenagerovských let. Joy Division a Ian Curtis pro mě v té době hodně znamenali. Když jsem si to opravdu uvědomil, věděl jsem, že tento film musím natočit.

Anton Corbijn – květen 2007

KRÁTCE OBSAH FILMU

Ian Curtis má touhy a představy, které přesahují rámec omezeného života anglického maloměsta sedmdesátých let. Napodobuje své hudební idoly jako Davida Bowieho a Iggyho Popa, připojí se ke kapele a začne rozvíjet své hudební ambice. Záhy ho však začnou rozežírat a ubíjet každodenní strachy a emoce, které však pohání jeho hudební tvorbu. Brzy se ožení a má dceru, ale manželské povinnosti přebije nová láska a rostoucí úspěch jeho kapely. Psychické vypětí se začne negativně promítat na jeho zdraví. Doktorů zjistí, že trpí epilepsií, což jen posílí jeho pocit viny a prohloubí jeho deprese. Propadne zoufalství. Když již není schopen unést tíhu života, poslechne svou umučenou duši a zničí se.

PODROBNÝ OBSAH FILMU

Sedmdesátá léta, Macclesfield, severovýchodní Anglie. Jako většina teenagerů hledá i Ian Curtis únik z maloměstského života. S kamarádem pomáhá starat se o důchodce, a protože si nic jiného nemohou finančně dovolit, zkouší na sobě účinky všech prášků, které berou jejich klienti. Přestože je bez peněz, urputně se věnuje své největší životní vášni – hudbě. Když zrovna nesedí ve škole a nesní, proleží celé hodiny na posteli, kouří jednu cigaretu za druhou a poslouchá kapely jako MC5, The Doors, Velvet Underground, Roxy Music a Davida Bowieho. Přestože nehraje na žádný hudební nástroj, má vnitřní touhu a odhodlání oddat celý svůj život jen hudbě.

Jednoho dne se ve městě koná koncert Davida Bowieho – Ziggy Stardust and the Spiders from Mars – na který Ian pozve kamarádku ze sousedství Deboru Woodruff. O tři roky později se Ian, kterému je v té době 19 let, a Debbie vezmou. Zařídí si společné bydlení, Ian začne pracovat na úřadu práce, ale pořád ho spalují nenaplněné hudební touhy.

Na koncertě Sex Pistols se Ian setká s Bernardem Sumnerem a Peterem Hookem, s nimiž založí kapelu jménem Warsaw, ve které zpívá a skládá texty.

Poté, co odehrají několik koncertů převážně v Manchesteru, si Warsaw, kvůli stejnojmennému názvu jiné kapely, změní název na Joy Division. V okamžiku, kdy se manažerem kapely stane rázný Rob Gretton, zažije kapela nový start. Ian pro Joy Division vydobude prezentaci ve vlivném televizním hudebním pořadu „Granada Reports“ a jasně tak pojmenuje nový směr, kterým se kapela rozhodla

ubírat. Svého cíle totiž dosáhne tak, že se s moderátorem tohoto pořadu – Tony Wilsonem – nejdříve pohádá, a pak ho i slovně napadne. Wilsona tento přístup zaujme a stane se fanouškem Joy Division. Nabídne kapele smlouvu u své nahrávací společnosti, při jejímž podpisu přijde o několik decilitrů krve.

Mezitím Ian nadále pracuje na úřadu práce a snaží se uživit rodinu. Jednoho dne je svědkem toho, jak jeho klientka dostane epileptický záchvat. Nejenže ho tato událost inspiruje k napsání písně „She's Lost Control“, ale předznamenává i to, co čeká jeho samého.

Na zpáteční cestě z koncertu v Londýně dostane Ian velký záchvat. Doktor diagnostikuje epilepsii. Tento stav se pro Iana stane nepředvídatelným a všudypřítomným břemenem, které mu ještě více sťažuje vykonávání jeho povinností. V období, kdy Joy Division natáčí své první album, se Ian stane otcem – Debbie mu porodí dceru Natalii.

Navzdory novému rodinnému životu se Ian zblázní do mladé Belgičanky jménem Annik Honoré, se kterou se seznámí, když Annik dělá rozhovor s jeho kapelou. Vášnivě se do sebe zamilují, což vede k intenzivnímu milostnému vztahu, o kterém Debbie nic netuší. Nejdříve si totiž myslí, že jsou Ianovy náladové výkyvy a schizofrenické chování následkem jeho epilepsie a rostoucího zanícení pro Joy Division.

Ianův chladný odstup a nezájem o Debbie se projeví naplno, když ho ostatní členové kapely vyzvednou před odjezdem na turné po Evropě a on těsně kolem ní projede v autě, ale absolutně ji ignoruje. Na evropském turné Iana doprovází Annik.

Když Ian Deboře řekne, že by mu nevadilo, kdyby spala s jinými muži, začne ho konečně podezírat z nevěry. Prohledá mu věci a najde adresu Annik a její telefonní číslo. Když Iana se svým zjištěním konfrontuje, on jí slíbí, že svůj vztah s Annik ukončí. Je to ale slib, který není schopen dodržet.

Ian cítí obrovskou vinu a hanbu, které jsou navíc umocněny silící epilepsií. Dostane se do takového stavu, že svým depresím již není schopen odolávat. Pokusí se o sebevraždu a předávkuje se prášky. Pro Debbie nechá vzkaz, na kterém je napsáno: „Teď už se nebudeme hádat. Vzkaz Annik, že ji miluju. Ian“

Pokus o sebevraždu Ian nakonec přežije. Dokonce budí zdání, že si svůj život dává do pořádku – pokračuje v rozvodovém řízení s Debbie a připravuje kapelu na turné po USA. Odejde ze svého manželského domu a poprvé se o něj nepokouší epileptické záchvaty. Nejdříve bydlí u manažera Roba Grettona, pak u jednoho z členů kapely Bernarda Sumnera (který se ho snaží vyléčit pomocí hypnózy), a nakonec se odstěhuje zpátky k rodičům. Nadšení kapely z blížícího se amerického turné roste, ale Ian se odjezdu začíná vnitřně bránit.

Vrátí se do domu, kde bydlel s Debbie. Je tam sám. Začne se dívat na televizi a pít whiskey. Debbie se vrátí a začnou se hádat. Ian ji prosí, aby svou žádost o rozvod stáhla. Debbie odejde.

Zanedlouho poté dostane Ian těžký záchvat. Probere se na podlaze v obývacím pokoji v slzách a zničený. Druhý den ráno se Debbie do bytu vrátí a zjistí, že se její manžel v kuchyni oběsil. Ian spáchal sebevraždu ve věku 23 let. Nakonec si krutě vydobyl klid, který mu celý život unikal.

ROZHOVOR S ANTONEM CORBIJNEM

Když se vás zčista jasna producent Orian Williams zeptal, jestli byste nechtěl natočit nějaký film, prý jste mu řekl, že zrovna uvažujete o tom, že byste se rád začal věnovat i jinému médiu než fotografii.

Za posledních pět let jsem několikrát myslel na to, že bych chtěl natočit film. Když se hodně dlouho věnujete fotografii, je dobré začít experimentovat i v jiné oblasti. Dělal jsem videa, krátké filmy, grafický design, scénografii. I ve fotografii jsem si vytříbil styl focení a výběr témat. Chtěl jsem natočit film, protože jsem fotil spoustu lidí od filmu a režisérů a chtěl jsem jejich příběh vyprávět jinak než skrze médium fotografie.

Nejdřív jste ovšem tento projekt odmítl. Začal jste nakonec cítit, že je to právě na vás, abyste vyprávěl příběh Iana Curtise a Joy Division?

Když na to pomyslím zpětně, tak ano. Nejdřív jsem si nebyl jistý, protože jsem nikdy před tím žádný film nenatočil. Také jsem nechtěl zkazit projekt lidem, kteří již na něm pracovali. Báł jsem se, že bych to nezvládl, a to jsem nechtěl, protože by pak trvalo hodně dlouho, než by o Ianu Curtisovi někdo natočil kvalitní film.

Vzpomenete si na nějaké osobní zážitky s Ianem Curtisem?

Setkal jsem se s Ianem asi dvakrát nebo třikrát. Naše první focení, to v metru, trvalo jen hodně krátce, pět deset minut. Neuměl jsem moc anglicky. Jsem Holanďan, chtěl jsem se jim představit, ale pamatuju si, že mi ani nechtěli podat ruku. Po tom, co jsme to nafotili, už mi ruku podali. Takže se jim na tom něco líbilo ještě dřív, než viděli hotové fotky. Když jsem jim ty fotky poslal, líbily se jim víc než komukoliv jinému. Přesněji řečeno, nikomu jinému se nelíbily, protože lidi nemají rádi, když někoho fotíte zezadu. Nikdo je nezveřejnil. Kapela ale jednu z těch fotek použila na obal svého singlu. Poté mě požádal Rob Gretton, abych Joy Division přijel nafotit do Manchesteru, když natáčeli videoklip k „Love Will Tear Us Apart“. Tam jsem se s nimi setkal podruhé, ale stejně jsme si nepopovídali, protože jsem ještě neuměl dobře anglicky. A taky jsem se hrozně styděl. Zajímavé je, že jsem kvůli své chabé angličtině nevěděl, co Ian zpívá. Ale z toho, jak zpíval, jsem cítil, že jsou to zásadní a důležité věci, že na nich opravdu záleží. To byl jeden z důvodů, proč jsem se přestěhoval do Anglie. Předtím jsem tu zem již párkrát navštívil a fotil jsem tam. Lidi mi tam přišli mnohem opravdovější než v Holandsku. Z holandských kapel jsem cítil, jako by hudbu měly jen jako sponzorovaného koníčka, naproti tomu v Anglii to vypadalo jako útek před určitým způsobem života.

Myslíte si, že vaše osobní zkušenost s Ianem Curtisem nějak ovlivnila to, jak o něm smýšlíte?

To, že jsem se chvíli pohyboval v jeho přítomnosti, mi určitě pomohlo s celým kontextem filmu a pomohlo mi to i ve vztahu k lidem, kteří pak založili kapelu New Order. Líbí se jim moje fotky a videa [Atmosphere], uznávají mě, takže v tomto smyslu už pro ně nejsem cizinec.

Celý film téměř stojí a padá na obsazení role Iana Curtise. Uvědomoval jste si tento tlak?

Ano, souhlasím s vámi. Toho jsem se bál. Vždycky začínáte nejdřív s herci, kteří už jsou známí. Musím říct, že jsem jich také pár oslovil. Pak jsme absolvovali spoustu castingů v Londýně a na severu Anglie a také jsem se koukal na videa, co nám lidé poslali. A viděl jsem video Sama Rileyho. Bylo v něm něco, co ve mně vyvolalo vzpomínky na čas strávený s Joy Division. Když jsem na konci sedmdesátých let přijel do Anglie, všude bylo plno mladých hudebníků, kteří byli bez peněz, neměli pořádné oblečení, byli podvyživení a jen tak všude postávali a kouřili. A přesně takový byl i Sam Riley. Byl vyhublý, neměl žádné peníze, jen tak postával kolem a kouřil cigarety úplně stejným způsobem. Nejen, že to byl herec, který tu roli dokázal zahrát, ale budil dojem, jako by právě přišel z toho období sedmdesátých let. Věděl jsem, že je to ten správný člověk. Samozřejmě jsem byl ze svého rozhodnutí nervózní, protože jsem věděl, že nemá žádné velké herecké zkušenosti. Ale kdykoliv jsem o něm začal pochybovat, vzpomněl jsem si na *Kesa* Kena Loache. Na tom klukovi se mi líbila jeho nevinnost, to, že nebyl ničím zatížený, a přesně toho jsem chtěl dosáhnout i se Samem Rileyem. V nezkušeném člověku

je nádherná upřímnost a opravdovost. Sam byl absolutně přesvědčivý, pracoval na té roli velice tvrdě a dal jí všechno, co měl.

Věděl jste hned od začátku, že film natočíte černobíle?

Ne. Hodně lidí si myslí, že prostě točím černobíle, ale to není pravda. Dělán i spoustu barevných věcí. Ale moje vzpomínky na Joy Division jsou černobílé. Když se podíváte na vizuální záznamy Joy Division, hlavně na fotografie, řekl bych, že jsou v 99 procentech černobílé. V sedmdesátých letech a na počátku let osmdesátých vycházely všechny důležité hudební časopisy jen černobíle. Když nějakou kapelu vyfotili do komerční publikace barevně, na to už musela mít pořádný hit. Ale Joy Division v té době (zatím) žádné hity neměli. I jejich desky měly černobílé obaly a také se oblékali dost šedě, nenápadně. Proto si myslím, že jsem udělal dobře, když jsem se u filmu o Joy Division rozhodl pro černobílou.

Celý film působí velice jednoduše a čistě, což u jiných hudebních filmů nebývá zvykem.

Ano, to je pravda, přesně tak jsem to chtěl.

Čeho jste se při natáčení svého prvního celovečerního filmu nejvíce obával?

Nejvíce jsem se bál režírování herců, to pro mě bylo něco úplně nového. Když fotím, tak také trochu režírují, ale zároveň se chovám dost přirozeně. Doufal jsem, že to bude stejné, ale brzy jsem se o herectví dozvěděl mnohem víc.

Rozhodl jste se po zkušenosti z *Control*, že natočíte další film?

Rád bych natočil další film, akční film, kde by byla trocha víc napětí; říkejte tomu klidně thriller. Pro člověka, který v této oblasti nemá žádné vzdělání ani zkušenosti, je natáčení prvního filmu zahaleno obrovským tajemstvím. Ale jakmile za sebou máte jeden, už toho chápete mnohem víc. Můžete se pak více věnovat samotnému natáčení. Byla to pro mě skvělá zkušenost, nejintenzivnější, jakou jsem kdy zažil. I focení je náročná a intenzivní práce, ale nikdy netrvá tak dlouho.

PŘÍBĚH PRODUKCE

Deset dlouhých let

Jak to tak bývá i u mnoha jiných filmů, prvotní myšlenka natočit *Control* se zrodila před deseti lety v jednom knihkupectví, když si producent Orian Williams koupil knihu s názvem *Touching from a Distance* (Dotyk ze vzdálenosti), vyprávění Debory Curtis o krátkém a tragickém životě jejího zesnulého manžela Iana Curtise, enigmatického zpěváka kapely Joy Division.

Kniha začíná popisem Ianovy puberty v Macclesfieldu, malém městě na okraji anglického Manchesteru. Debora Curtis potom na základě své osobní zkušenosti popisuje, jak se s Ianem seznámili a posléze i vzali. Zároveň dokumentuje i historii kapely Joy Division. Přestože tato kapela za tři roky natočila pouze dvě studiová alba, je nepochybně jedním z nejdůležitějších uskupení post-punkové vlny, které ovlivnilo kapely jako The Smiths a U2 i novější kapely jako The Killers, Bloc Party a The Editors.

Hlavní a nejdůležitější náplní knihy je ale intimní pohled do zmučené duše trpícího zpěváka Joy Division Iana Curtise. Pomalu odkrývá vrstvy jeho hlubokých depresí, pocitu viny a ohroženého zdraví, které dohromady zapříčinily to, že si ve věku pouhých 23 let sám vzal život.

„Tu knihu jsem si koupil v roce 1997, když vyšla v USA,“ vzpomíná Williams. „Několik dní jsem ji s sebou vozil v autě, když si jí všimnul jeden kamarád producent a řekl: ‚Co máš s tou knihou v plánu? Byl by z ní skvělý film!‘“ Vzhledem k tomu, že byli oba producenti nadšenými posluchači Joy Division, zažili v tu chvíli moment epifanie. Williams dal knihu svému kamarádovi, aby si ji pořádně prostudoval, a soustředil se na dokončení filmu *Shadow of the Vampire* s Johnem Malkovichelem a Willemem Dafoem. Čas ubíhal, a když jednou se svým kamarádem producentem snídál, dostal knihu zpátky.

„Neměl jsem ji na očích, a tak jsem na ni nemyslel, ale on si ji ani nepřečetl,“ říká Williams (o *Touching from a Distance*). „Vrátil jsem ji na policičku. Za několik týdnů mě přišel navštívit kamarád režisér, všimnul si té knihy a řekl: ‚Co máš s tou knihou v plánu?‘“

Předání projektu

S obnoveným nadšením se Williams pustil do práce a učinil pár telefonátů. Ukázalo se, že autorka Debora Curtis již práva na filmovou adaptaci prodala, ale že newyorská produkční společnost, která měla projekt na starosti, s ním již tři roky zápasí a není schopná se hnout z místa. Tehdejší režisér oslovil Williamse, aby jim s produkcí pomohl, ale brzy se ukázalo, že z natáčení nic nebude. Smlouva proto nebyla prodloužena a původní produkční společnost, která měla projekt na starosti, se rozpadla.

Po setkání s Deborah Curtis a její dcerou Natalií započal Williams a jeho tehdejší produkční partner Todd Eckert osmiměsíční proces, při kterém se snažili získat její důvěru. Předkládali jí plánovanou podobu nové adaptace. V jejích očích to měl být poslední výtvar, který po sobě Ian Curtis zanechal pro příští generace. S Debořiným požehnáním získal Williams práva na její knihu a rozjel novou produkci. Deborah a Natalie Curtis Williamse seznámili s Tony Wilsonem, který Joy Division nabídl první nahrávací smlouvu na svém labelu Factory Records a který jim také umožnil první televizní vystoupení. Tony Wilson se připojil ke štábu jako koproducent. Svou osobností film velice zásadně podpořil a dodal mu patřičnou váhu.

Jako výchozí bod bral Williams Debořinu knihu, ale hned zpočátku ji upozornil na to, že filmový příběh bude muset být mnohem rozvinutější.

„Chtěl jsem si být jistý, že film pokryje všechny aspekty Ianova života,“ dodává Williams, „a ona souhlasila.“ Což znamenalo, že film bude vyprávět i příběh Annik Honoré, ženy, s níž měl Curtis milostný vztah, který nakonec vedl k rozpadu jeho manželství s Deborah. „Ian se do Annik vášnivě zamiloval, a proto jsme ve filmu museli vyprávět i její příběh (o kterém se v *Touching from a Distance* téměř nepíše) a ukázat, že v jeho životě hrála velice důležitou roli,“ říká Williams.

Aby byl film opravdu celistvý, musel obsahovat i příběhy členů kapely Joy Division – Bernarda Sumnera, Petera Hooka a Stephena Morrise, kteří jsou dnes známí především jako členové proslulé kapely New Order.

Když projekt odsouhlasila Debora Curtis a když získal podporu členů kapely New Order, začalo se s hledáním vhodného režiséra.

Srdcem i duší

Koncem roku 2001, několik měsíců před jednáním s Deborou Curtis, e-mailoval Williams známému fotografovi Antonu Corbijnovi, kde ho bez jakýchkoliv budoucích plánů nabádal k tomu, aby natočil první film, který by případně mohl vést k jejich vzájemné spolupráci.

„Napsal jsem mu e-mail a řekl, že si myslím, že by měl natočit nějaký film,“ vzpomíná Williams. „Odpověděl mi, že poslední dobou uvažuje o tom, že by začal novou životní kapitolu a že přemýšlí nad možnostmi, které by v tomto směru mohl podniknout. Dodal: ‚A přesně v tu chvíli jste mi napsal vy. Nechcete se někdy setkat?‘“

Anton Corbijn, který se proslavil svými fotografiemi a videoklipy pro kapely jako U2 či Depeche Mode (a zároveň nafotil valnou většinu rockové aristokracie), však Williamsovi řekl, že nechce točit film, který by měl něco společného s hudbou. Proto také později odmítl Williamsovu nabídku režírovat film o Ianu Curtisovi.

„Pročítal jsem si nějaké scénáře, ale nevěděl jsem, kam mám přesně namířeno,“ popisuje Corbijn pocity, které prožíval v době, kdy ho poprvé oslovil Williams. „Jen jsem věděl, že nechci natočit hudební film, protože právě to bylo nejvíce nasnadě. Už teď mě mají všichni v Anglii zaškatulkovaného jako „rockového fotografa“. Ale to já nejsem, jsem prostě „fotograf“. Báł jsem se, že když natočím film o hudbě, budou o mně do konce života říkat, že jsem „rockový fotograf“.

Williams tedy začal hledat další případné režiséry, ale s Corbijnem zůstal v kontaktu, protože doufal v jejich budoucí spolupráci na nějakém jiném projektu. Čas ubíhal. Jednou se Corbijn Williamsovi ozval s tím, že přilétá do Los Angeles a že by spolu měli zajít na oběd.

Williams již v tu dobu vlastnil práva na *Touching from a Distance*, a tak se hovor stočil na tento projekt, který se zrovna v tu chvíli nikam nevyvíjel.

„Sešli jsme se na dvě hodiny na oběd, při kterém mi vyprávěl, jak se kvůli Joy Division přestěhoval z Holandska do Londýna,“ vzpomíná Williams na jejich setkání v dubnu 2004. „Potom udělal tu jejich ikonickou fotku, jak sestupují po schodech dolů do metra. Několik měsíců na to se Ian zabil. A ta fotka byla najednou velice důležitá.“

Po obědě Corbijn navrhl, že si znovu přečte knihu Debory Curtis.

„Tajně jsem si přál, aby nakonec s režírováním filmu souhlasil, protože se s kapelou setkal a bylo by to skvělé propojení,“ přiznává Williams. „Neuvědomil jsem si, jak pevné to propojení je, dokud mi nevyprávěl o tom, jak se kvůli Joy Division přestěhoval do Anglie. On na to myslel také, protože mi za nějakou dobu řekl: ‚Víš co, myslím, že ten film nedokáže natočit nikdo jiný než já.‘ Neřekl to nijak arogantně, ale spíš tak, že by ten příběh chtěl osobně opatrovat. A já jsem odpověděl: ‚Víš co, ten film nedokáže natočit nikdo jiný než ty!‘ Nikdy jsem se nebál toho, že by mohl vzniknout problém kvůli tomu, že to byl jeho režisérský debut.“

Corbijново rozhodnutí film režírovat bylo oficiálně ohlášeno 7. ledna 2005 v Peel Suite, Radisson Edwardian (bývalá Free Trade Hall) v Manchesteru. Je to stejné místo, kde se kdysi konal koncert Sex Pistols, na který přišel i Ian Curtis a při kterém se s Bernardem Sumnerem a Peterem Hookem poprvé bavili o tom, že založí vlastní kapelu.

Corbijn vymyslel název filmu *Control* až večer před tiskovou konferencí, kde ho vysvětlil následovně: „Je to očividně narážka na píseň ‚She’s Lost Control‘. Také si myslím, že Ian byl člověk, který chtěl mít svůj život, své nejbližší okolí a svůj osud pod kontrolou. Ale samozřejmě je tam ten prvek epilepsie, který prostě pod kontrolou mít nemohl.“

Debbie Curtis, která na tiskové konferenci seděla mezi lidmi z produkčního týmu po boku Corbijna, tam oznámila, že projekt má její absolutní podporu.

Řekla: „Po tolika letech je to skvělý pocit. Ten filmový projekt se vleče už hrozně dlouho. Dokonce byla doba, kdy jsem si říkala, že by bylo lepší na něj úplně zapomenout, ale konečně se do toho pustili ti správní lidé.“

Atmosféra

Kniha Debory Curtis byla základním výchozím bodem celého filmu. Úkol napsat podle ní scénář připadl Mattovi Greenhalghovi, který celý svůj život strávil v severoanglickém Salfordu. Producenti si potrpěli na to, aby byl scénárista dobře obeznámen se všemi podrobnostmi manchestrovského prostředí. Chtěli, aby film vyjadřoval opravdu syrovou realitu tehdejší doby, a ne aby ji nahradily hollywoodské kulisy.

„Ian je v tomto městě považován téměř za boha. Zapojit se do filmu o jeho životě je snem téměř každého mladého člověka z Manchesteru a okolí, který se zajímá o hudbu,“ řekl Greenhalgh na tiskové konferenci, kde bylo ohlášeno natáčení filmu. „*Touching from a Distance* je skvěle napsaná kniha a člověk se musí snažit, aby se jí vyrovnal. Existuje hodně lidí, které tím můžete potěšit, hodně lidí, kteří tu scénu dokonale znali.“

Nejen že Greenhalgh získával další informace od Debory Curtis, ale také podrobně studoval celou tehdejší dobu a vyzpovídal spoustu osobností, které Ianův příběh znali z osobní zkušenosti. Kromě lidí, kteří byli do projektu aktivně zapojeni jako Tony Wilson a členové kapely New Order, mluvil Greenhalgh i s Annik Honoré, za kterou se dvakrát vypravil do Bruselu, aby se s jejím příběhem seznámil z první ruky.

Při prvním rozhovoru, který s kapelou vedla, vzbudila Honoré, tehdy mladá belgická novinářka, v Ianovi okamžitý zájem. Vznikl mezi nimi milostný vztah, který trval až do Ianovy smrti a který urychlil rozpad jeho manželství. V *Touching from a Distance* je Honoré popsána ploše a černobíle jako „ta druhá žena“. Jedním ze záměrů filmu bylo navrátit jí lidskou tvář, protože to koneckonců byla žena, do které se Ian Curtis hluboce zamiloval a pro kterou neváhal riskovat úplně všechno.

I přes veškeré konzultace se scénáristou dala Honoré svolení k užití svého jména ve filmu až poté, co byl dotočen. „Budu upřímný. Trvalo velice dlouho, než nám dala svolení k tomu, abychom použili její jméno. Nakonec byla stejně hlavním argumentem důvěra,“ říká Corbijn, který uznává její nárok na soukromí a ve filmu použil jen nezbytné množství detailů z jejího života. Režisér dále naznačuje, že se Honoré zřejmě obávala toho, jak bude scénář vypadat na plátně.

Podotýká: „Někdy je těžké lidem vysvětlit, že když se jim scénář může zdát trochu přehnaný, tak způsob, jakým film točíte a jakým herci pronášejí své repliky, to může úplně změnit. Celková atmosféra filmu dodává mnoha scénám na věrohodnosti a přesvědčivosti.“

Corbijn také navštívil tři zbývající členy kapely Joy Division, aby s nimi scénář probral osobně. „Bylo to zajímavé, někomu šlo hlavně o fakta, někomu o celkový pocit,“ vypráví režisér. „Například Stephenovi hodně záleželo na tom, aby byla dobře ztvárněna postava Roba Grettona [dnes již zesnulého manažera Joy Division].“

Největším překvapením bylo pro režiséra to, jak se vzpomínky jednotlivých členů kapely od sebe navzájem lišily. „Je to už dávno, utopené ve spoustě drog a zahalené různými nejasnostmi,“ říká si Corbijn. „Znáte to, i když se někde stane nehoda, nikdo se přesně neshodne na tom, jak k tomu došlo.“

Zapojení Corbijna do projektu vehementně přispělo k tomu, že jej schválili i zbývající členové Joy Division, kteří sice do té doby s natáčením souhlasili, ale neprojeví o něj žádný aktivní zájem.

„To, že se k nám připojil Anton, jim zaručilo, že film bude opravdu kvalitní,“ říká Williams. „Předtím si zřejmě říkali: ‚Přijel sem nějaký poblázněný Amík a myslí si, že natočí film o manchesterské kapele – to se nestane!‘“

Přestože se produkce snažila o co největší míru autenticity, nebylo možné točit převážnou většinu filmu v Manchesteru.

„Chtěli jsme točit v Manchesteru, abychom byli co nejbližší místu, kde se příběh opravdu odehrával, ale ono už nevypadá tak jako dřív,“ říká Williams. „Uděláte široký záběr na město a někde vždycky vylézá kus nějaké nové stavby.“

Prostředí města, ve kterém kdysi Ian Curtis žil, se drasticky proměnilo. Tuto proměnu urychlila přestavba, která následovala po pumových atentátech IRA v roce 1996, a celková renovace města před hrami Commonwealthu v roce 2002. Nečekané řešení přišlo, když Peter Heslop, jeden z členů produkčního týmu, objevil jiné místo na severovýchodě Anglie – město Nottingham, které odpovídalo estetice sedmdesátých let v Manchesteru víc než samotný Manchester.

„Když jsme objevili kampus Nottinghamské univerzity, okamžitě jsem se rozhodl,“ dodává Williams. „Byla tam i stará televizní studia se dvěma pódii. Čekala tam jen na nás. Také jsme si tam mohli zřídit produkční kancelář. Bylo to dokonalé.“

Nicméně zásadní exteriéry jako panelák v Macclesfieldu a dům, kde Ian a Deborah Curtis bydleli, se natáčely na svých původních lokalitách.

Hlavní mužská role

Přestože měl film kvalitní základy, nejdůležitějším faktorem k udržení jeho autenticity bylo nepochybně obsazení role Iana Curtise. Režisér neměl v plánu natočit biografický film, ve kterém by hlavní postava pouze vypadala podobně jako její reálný podklad, daný herec sice musel být Ianu Curtisovi podobný, ale hlavně ze sebe musel vyzařovat stejného ducha. Přestože internet a nejrůznější publikace v poslední době trochu poodhalily tajemství Ianovy tajemné a rozporuplné osobnosti, určitě mu tím neubraly na přitažlivosti. Vznikla však neřešitelná situace: nějaký slavný zpěvák v roli Iana Curtise by sice podpořil propagaci filmu a snad by mu i navýšil rozpočet, ale zároveň by odváděl pozornost diváků od samotného příběhu.

Po mnoha castingech v Londýně se hledání vhodného herce rozšířilo i na sever Anglie a do Manchesteru.

Sam Riley z Leedsu kdysi daboval pro televizi a hrál v divadle, ale potom se začal věnovat výhradně hudbě. Kapela, ve které zpíval, 10 000 Things, získala na natočení svého prvního alba nahrávací smlouvu od velkého labelu. Politikou tohoto labelu však trpěla natolik, že vydání alba muselo být odloženo o celý rok. Nakonec o smlouvu stejně přišla. Aby se nějak uživil, musel Riley začít pracovat v místním skladu. Zklamaný a rozčarovaný se tehdy rozhodl, že to ještě jednou zkusí s herectvím.

„Když jsem se začal věnovat herectví, chodil jsem do konkurzů na role v televizních filmech. Bylo to trochu náročné – být hudebník, který si chce udržet svou integritu, a zároveň dělat konkurz na televizní film. To nešlo moc dohromady,“ říká Riley. „Ale zavolaal jsem svému starému agentovi a *Control* bylo to první, co mi nabídl. Dost neuvěřitelná věc.“

Hudební zázemí a fyzická podoba s Ianem Curtisem mu zajistily výběr do užších kol konkurzu, ale když si vzpomene na své první osobní vystoupení v Manchesteru, musí se Riley smát.

„Chvíli po tom, co jsem přišel do místnosti, se mě Anton zeptal: ‚Umíš se hýbat?‘ vzpomíná Riley na to, jak po něm režisér chtěl, aby napodobil Curtisovy slavné pohyby na pódiu. „Věděl jsem, že na to přijde, protože jsem viděl toho kluka, co šel přede mnou, jak za oknem skáče. Šel jsem na záchod a chvíli jsem si to cvičil před zrcadlem. Připnuli mi na ruku I-Pod a Anton mi ukázal, co mám dělat nohama.“

Po druhém konkurzním kole Riley pochopil, že se o něm vážně uvažuje. Corbijn mu totiž řekl, aby si nestříhal vlasy a připravil se tak na ztvárnění mladého Curtise na začátku filmu. O několik měsíců později, když už měl Riley dost dlouhé vlasy, se konečně dozvěděl, že tu roli získal. Bylo to v den jeho narozenin – ve stejný den, jako je má David Bowie a Elvis Presley.

Shodou okolností Riley několik let před tím absolvoval konkurz na roli Stephena Morrise, bubeníka Joy Division, pro film *24 Hour Party People*, ve kterém nakonec získal miniaturní roli Marka E Smithe z The Fall (scéna byla z filmu později vystřižena). Zkušenost z filmu, který se týkal stejného období a stejné manchestrovské hudební scény, ho však na *Control* nijak zvlášť nepřipravila, protože Corbijn tuto dobu nehodlal nijak idealizovat.

„První věc, na kterou se mě lidé ptají, je: ‚Jaké to je hrát ikonu?‘“ zamýšlí se Riley. „Ian opravdu je ikona, ale já jsem tak o něm nechťel uvažovat. Nemůžete ztvárnit ikonu bez toho, aby se tam neprojevila byť jen trocha pompéznosti. Vždyť to byl normální kluk. Lidi vždycky nejvíc fascinovalo to, že umřel tak mladý.“

Kromě toho, že si Riley svou postavu musel zevrubně nastudovat – přečíst si o Curtisovi spoustu informací a shlédnout veškeré dostupné videomateriály včetně video-kompilace *Here Are The Young Men* – mezi jeho nejnáročnější úkoly patřilo hlouběji pochopit Curtisovu epilepsii, jedno z největších utrpení jeho života. Riley s epilepsií nepřišel do styku poprvé – trpěl jí i kytarista v jeho kapele, ale přesto strávil celý den a celou noc v Národní společnosti epileptiků v Londýně, aby své poznání ještě prohloubil.

„Setkal jsem se s neurology, kteří byli tak laskaví a odpovídali na všechny moje otázky. Také mi ukazovali, co všechno v těle probíhá během záchvatu,“ vzpomíná Riley na nezapomenutelnou zkušenost. „Sledoval jsem, co dělají lidi, když dostanou záchvat. Bylo to těžké, protože vám nedělá dobře dívat se na někoho, kdo si tím zrovna prochází a trpí, ale právě proto jsem tam byl.“

Není nic známo o tom, jestli Curtis jevil nějaké známky epilepsie již dříve, ale svůj první velký epileptický záchvat dostal na zpáteční cestě z koncertu Joy Division v Londýně. Bylo mu 21 let.

„Myslím, že Ian v dětství sice projevovat známky epilepsie, ale nikdy nedostal velký záchvat,“ říká Riley o nejistém původu Curtisovy choroby. „Lidé se epileptiky mohou stát v pubertě, po dvacítce je to klidně může přejít, ale také se jim to později může vrátit.“

Kromě toho, že musel epileptický záchvat zahrát fyzicky (nikdy si ho před natáčením nezkoušel nanečisto), musel Riley také pochopit, jak epilepsie ovlivňovala Ianovu psychiku, aby se připravil na vývoj své postavy ve druhé části filmu.

„Musel jsem se naučit, jak se doposud zdravý člověk najednou vyrovnává s tím, že žije v neustálém strachu. Víte, že vás záchvat může zabít, víte, že vás může trvale tělesně poškodit. Také to může být velice trapná záležitost, protože můžete ztratit kontrolu nad svými tělesnými funkcemi a spousta lidí neví, jak na váš stav najednou reagovat.“

Riley je sice Curtisovi velice podobný, ale jedinou překážkou k tomu, aby na plátně působil úplně jako on, se zdály být jeho oči. Ian Curtis byl totiž známý svým rušivě odosobněným pohledem.

„V jednu chvíli si mysleli, že bude problém s mýma očima,“ říká Riley. „Zkoušeli jsme kontaktní čočky, ale to se mi nepohybovaly panenky, takže jsem vypadal jako android. Poprvé mi je nasadili, když jsem seděl v maskérně s Alexandrou Marií Larou, která hraje Annik. Její pohled mluvil za vše. Nosil jsem je i pár hodin na zkouškách, protože si tehdy všichni mysleli, že je to ta správná volba. Ale já jsem na

čochy nebyl zvyklý a modlil jsem se, abych je nakonec nosit nemusel. Výsledek je spíš otázka interpretace než konkrétního dojmu. Nemám sice Ianovy oči, ale já přeci nejsem Ian!“

Vzhledem k tomu, že Riley neměl žádné velké herecké zkušenosti, mu těch čtrnáct dnů, kdy probíhaly zkoušky, hodně pomohlo v tom, aby se ve své roli našel a byl si v ní jistý. Odpoledne vždy trávil na zkouškách s herci, kteří ztvárnili zbytek členů Joy Division, a dopoledne zas se dvěma herečkami (každý týden s jednou), které ztvárnily nejdůležitější ženy v Ianově životě – se Samanthou Morton (v roli Debory Curtis) a Alexandrou Marií Larou (v roli Annik Honoré). Zabývali se vzájemnými vztahy svých postav, a tak pronikali až k samotnému jádru příběhu *Control*, hluboko pod veškeré mýty a legendy o Ianu Curtisovi a Joy Division.

„Anton vždycky tvrdil, že podstatou toho příběhu je mladistvá láska a rodinný život,“ shrnuje Riley. „Anton chtěl, aby kapela a její rostoucí sláva stála až v pozadí celého příběhu.“

PŘEHLED DŮLEŽITÝCH UDÁLOSTÍ

15. 7. 1956 – Ian Kevin Curtis se narodil v nemocnici v Manchesteru.

17. 4. 1974 – Curtis se zasnoubil s Deborah Woodruff.

23. 8. 1975 – Svatba Curtise a Woodruff.

20. 7. 1976 – Koncert Sex Pistols v manchestrovské Lesser Free Trade Hall vyvolá debatu, která je prvotním impulsem pro založení kapely Joy Division.

29. 5. 1977 – Kapela, ještě pod názvem Warsaw, má svůj první koncert.

18. 7. 1977 – Warsaw natočila své první demo.

25. 1. 1978 – První koncert již pod názvem Joy Division v Pips Disco v Manchesteru.

květen 1978 – Manažerem Joy Division se stává Rob Gretton.

červen 1978 – Vydání první nahrávky Joy Division *An Ideal for Living* – EP byla natočená v prosinci 1977.

20. 9. 1978 – Joy Division oslovují širší publikum, když se živě objeví v televizním pořadu Tonyho Wilsona „Granada Reports“, kde odehrají skladbu „Shadowplay“.

27. 12. 1978 – Na zpáteční cestě z prvního koncertu Joy Division v Londýně dostane Ian první velký epileptický záchvat.

16. 4. 1979 – Ian se stává otcem, ve stejný měsíc nahrávají Joy Division své první album *Unknown Pleasures*.

říjen 1979 – Ve věku 24 let se Anton Corbijn stěhuje z Holandska do Anglie.

9.-10. listopadu 1979 – Anton Corbijn jde na koncert Joy Division do londýnského Rainbow Theatre a seznamuje se s kapelou. Druhý den kapelu poprvé fotografuje.

duben 1980 – Anton je pozvaný do Manchesteru, aby fotil průběh natáčení videoklipu „Love Will Tear Us Apart“.

18. 5. 1980 – Ian Curtis spáchal sebevraždu.

září 1980 – Tři zbývající členové kapely Joy Division zakládají kapelu New Order.

16. 7. 1998 – Apollo Theatre v Manchesteru, New Order poprvé od smrti Iana Curtise před 18 lety hrají živě skladby Joy Division.

10. 10. 2001 – Producent Orian Williams poprvé e-mailuje Antonu Corbijnovi, který po čtyřech dnech odpovídá, že nechce točit film, který by měl něco společného s hudbou.

9. 4. 2004 – V Los Angeles se Orian setkává s Antonem na oběd. Anton říká, že by si rád znovu přečetl knihu Debory Curtis *Touching from a Distance* a že opět zváží, jestli by ji nechtěl zrežirovat.

12. 5. 2004 – Jsou zakoupena práva na knihu Debory Curtis *Touching from a Distance*.

7. 1. 2005 – V manchestrské Peel Suite, Radisson Edwardian (bývalé Free Trade Hall) se koná tisková konference, na které je oznámeno, že *Control* bude režírovat Anton Corbijn. Název filmu vymyslel Corbijn až v předvečer tiskové konference.

5. 9. 2005 – Orian se z Los Angeles stěhuje do Londýna, kde z Antonovy kanceláře začíná zařizovat přípravu natáčení *Control*, na které pracuje déle než rok.

12. 10. 2005 – New Order hraje set šesti písní od Joy Division, aby uctili první výročí smrti anglického DJ Johna Peela, který Joy Division pomohl oslovit větší publikum.

8. 1. 2006 – V den svých narozenin (a také narozenin Davida Bowieho a Elvise Presleyho) se Sam Riley dozvídá, že v *Control* získal roli Iana Curtise.

28. 1. 2006 – Režisér a producent večerí v Manchesteru se členy kapely New Order.

23. 5. 2006 – Orian a Anton jedou na sever do Nottinghamu, kde se chystá natáčení *Control*.

10. 7. 2006 – Začíná se točit *Control*.

26. 8. 2006 – Poslední natáčecí den.

17. 5. 2007 – *Control* má premiéru v rámci Director's Fortnight na 60. ročníku filmového festivalu v Cannes, v předvečer 27. výročí smrti Iana Curtise.

PÁR SLOV O HERCÍCH A HEREČKÁCH

Sam Riley – Ian Curtis

Control je Samova první hlavní role v celovečerním filmu. Na televizních obrazovkách se objevil ve filmech *Lenny Blue*, *Peak Practice*, *Tough Love* a v pilotním dílu seriálu BBC *Sound* od režiséra Davida Kerra.

Tento 27letý herec se dále podílel na divadelních inscenacích *Stags and Hens*, *Nicholas Nickleby*, *Bouře*, *Dirty Linen* a *Dumped*.

Sam je také zpěvákem leedské kapely 10 000 Things. Od chvíle, kdy skončilo natáčení *Control*, se plně věnuje nahrávání její druhé desky.

Samantha Morton – Debbie Curtis

Samantha Morton patří mezi jedny z nejlepších a nejuznávanějších hereček své generace. Spolupracovala již například s takovými režisérskými špičkami, jako jsou Steven Spielberg či Woody Allen. Vybírá si rozdílné a často velice náročné role, které však zvládá s naprostým přehledem, což dokládá i seznam jejích ocenění, včetně Zlatého glóbu a dvou nominací na Oscara.

Samantha Morton na sebe poprvé upoutala pozornost filmových diváků v roce 1997, když se objevila v tragickém snímku režisérky Carine Adler *Under the Skin*. Za tuto roli se jí dostalo všeobecného kritického uznání a ocenění bostonských filmových kritiků (Boston Film Critics Award) za nejlepší ženskou hereckou roli.

V roce 1999 ji Woody Allen obsadil do role němé Hattie ve filmu *Sweet and Lowdown*, za kterou získala nominaci na Zlatý glóbus i na Oscara za nejlepší ženskou vedlejší roli. Následovaly ještě důležitější role, například ve filmu *Jesus's Son* od Alison Maclean, *Pandemonium* od Julienu Templea, *Dreaming of Joseph Lees* od Erica Stylese a *Eden* od Amose Gitaiho. V roce 2002 Morton zazářila v hlavní roli kriticky velice úspěšného filmu režisérky Lynne Ramsay *Movrn Callar*. Dále se objevila po boku Toma Cruise ve filmu Stevena Spielberga *Minority Report*.

V poslední době hrála Morton ve filmech *Code 46* Michaela Winterbottoma, *In America* Jima Sheridanana (za který obdržela svou druhou oskarovou nominaci, tentokrát za nejlepší ženský herecký výkon) a *Enduring Love* Rogera Michella, za který získala nominaci na nejlepší ženský herecký výkon v britském nezávislém filmu (British Independent Best Actress Award). Na podzim 2005 se objevila po boku Johnnyho Deppa a Johna Malkovitche v kriticky velice úspěšném filmu Laurence Dunsмора *The Libertine*. Na filmovém festivalu Dennise Hoppera Cinevegas dále obdržela cenu za svůj dosavadní herecký výkon.

Morton si nedávno zahrála Myru Hindley po boku Jima Broadbenta v koprodukčním filmu HBO a Channel 4 *Lord Longford*. Zároveň dokončila *The Golden Age* Shekhara Kapura, *Expired* Cecilie Miniucchi a *Mister Lonely* Harmony Korineho. Poslední dva z nich měly premiéru na loňském filmovém festivalu v Cannes.

Alexandra Maria Lara – Annik Honoré

Alexandra Maria Lara se na jaře roku 2008 objeví ve filmu *City of Your Final Destination*. Narodila se 12. listopadu 1978 v rumunské Bukurešti, odkud se s rodiči odstěhovala do Německa, když jí byly čtyři a půl roku. Poté, co odmaturovala na francouzském gymnáziu, studovala v letech 1997 až 2000 herectví na Theaterwerkstatt Charlottenburg. V té době již obsadila několik hlavních rolí v televizních seriálech a filmech, například v *The Bubi Scholz Story*. Dále se podílela na připravovaném filmu Francise Forda Coppoly *Youth Without Youth*. V minulosti se objevila ve snímcích jako *I Really Hate My Job*, *Downfall* a *Der Tunnel*. Spolupracovala i na projektech německé a britské televize, například *The Company*, *Doctor Zhivago*, *Trenk a Napoleon*.

Joe Anderson – Hooky

Joe si nedávno zahrál hlavní roli ve filmu *Three Words And a Star* režisérky Ericy Dunton, který má být uveden do distribuce na jaře 2008. Mezi jeho dřívější projekty patří filmy *Becoming Jane*, *Across the Universe*, *Copying Beethoven*, *A Little Box of Sweets* a *Silence Becomes You*. Na televizních obrazovkách se Joe objevil v několika epizodách seriálu *Afterlife*, *Vraždy v Midsummeru* a *A Dolls House*. Na jevišti si Joe zahrál v inscenacích *Sen noci svatojánské* a *Mistr a Markétka* v divadle Chichester Festival Theatre.

James Anthony Pearson – Bernard Sumner

Control je Jamesův první celovečerní film. V televizi se objevil v *Casualty @ Holby City*, *Kidnapped*, *Monarch of the Glen*, *Doctors* a všech třech sériích *Jeopardy* pro BBC. Mezi jeho divadelní projekty patří *Not the End of the World*, *Pinocchio*, *Home*, *Julius Caesar* a *Kes*.

Toby Kebbell – Rob Gretton

Toby Kebbell právě dokončil natáčení hororu *Perfect Woman*, který by se měl v distribuci objevit na jaře 2008. Mezi jeho předchozí projekty patří *Wilderness*, *Match Point* od Woodyho Allena, *Alexander* od Olivera Stonea a *Dead Man's Shoes* od Shanea Meadowse.

V televizi se objevil v *The Commander*, *Macbeth*, *Bernard's Watch* a *Peak Practice* a podílel se také na divadelních inscenacích *Enemies* v divadle The Almeida, *Journey's End* v The Playhouse Theatre, *Beautiful Thing* a *Romeo a Julie*.

Craig Parkinson – Tony Wilson

Craig Parkinson si zahrál ve filmech *The Decameron* a *Tooth*. Na televizních obrazovkách se zase objevil ve snímcích *Green*, *The Innocence Project*, *Inspector Lynley*, *The Worst Week of My Life*, *Black Books*, *Born and Bred* a *No Angels*. Mezi jeho divadelní projekty patří *Everything Is Illuminated* v The Hampstead Theatre a *Sen noci svatojánské* a *Mnoho povyku pro nic* v divadle Regent's Park.

Harry Treadaway – Steve Morris

Před natáčením *Control* se Harry spolu se svým dvojčetem Lukem objevil v kriticky úspěšném filmu *Brothers of the Head*. Nedávno také dokončil natáčení *The Calling*. Na televizních obrazovkách si zahrál v *Cape Wrath*, *Recovery* a *Miss. Marple: Sleeping Murder*.

Richard Bremmer – Kevin

Richard se objevil ve filmech jako *The Girl With Brains in Her Feet*, *Richard II*, *The Thirteenth Warrior* (spolu s Antonio Banderasem), *Crime and Punishment*, *Harry Potter a kámen mudrců* a *Half Past Dead* spolu se Stevem Segalem.

Mezi jeho televizní tvorbu se řadí *Scarlet and Black*, *The Buddha of Suburbia*, *Persuasion*, *The White Devil*, *Without Walls*, *Drop The Dead Donkey* a *Picking Up The Pieces*.

Richardova divadelní práce je velice obsáhlá a patří do ní například hlavní role v inscenaci *Dracula*, nedávná inscenace londýnského West End Theatre *Bent*, kriticky úspěšné představení jednoho muže *Mongoose* na edinburském festivalu, dále *Richard III*, *The Millionaires of Naples*, *Král Lear*, *The Good Person Sichuan Machine Wreckers* a *Richard II*.

PÁR SLOV O ČLENECH FILMOVÉHO ŠTÁBU

Anton Corbijn – režisér a producent

Už je to více než třicet let, co Anton Corbijn, narozený v roce 1955 v holandském Strijenu, objevil na střední škole skrze svou lásku k hudbě médium fotografie. První snímky nafotil aparátem, který si vypůjčil od svého otce, na open-air koncertě v roce 1972. Fotky kapel na jevišti brzy vystřídaly portréty. Anton Corbijn žil od roku 1979 v Londýně a dnes je považován za jednoho z nejvlivnějších tvůrců portrétní fotografie na světě.

Jakožto samouk již několikrát změnil tvůrčí přístup, ale pořád si udržuje relativně těsnou vazbu ke svému původnímu tématu, jímž jsou umělci, konkrétně hudebníci. Mezi jeho nejznámější portréty patří fotografie Clinta Eastwooda, Cameron Diaz, Milese Davise, Franka Sinatry, Naomi Campbell, Williama S. Burroughse, Toma Waitse, Allena Ginsberga, Isabelly Rossellini, Joni Mitchell, Bona a Roberta De Nira.

Od roku 1990 se Anton kromě fotografování věnuje i grafickému designu a vytváří plakáty a obaly CD. Ačkoliv grafický design nevystudoval, vytvořil si svůj osobitý styl, ve kterém používá originální typ namalovaného písma. Tímto stylem vytvořil plakáty a obaly na desky pro takové umělce jako Herbert Grönemeyer a Depeche Mode.

Výstavy Antona Corbijna slavily úspěchy po celé Evropě a jeho práce jsou k vidění v mnoha muzeích a galeriích. Na svém kontě má i 14 knižních publikací. Mezi jeho další výtvořiny patří přibližně 100 obalů na desky nebo CD takových umělců jako jsou U2, R.E.M., The Bee Gees, Travis, Morrissey, The Rolling Stones, John Lee Hooker, Bryan Ferry, Herbert Grönemeyer, The Killers, Bruce Springsteen, James Last, JJ Cale, Nick Cave, Marianne Faithfull a Metallica.

Anton Corbijn chce neustále posouvat hranice své tvorby a osobnosti dál a dál. V roce 1983 byl jedním z prvních fotografů, kteří vzájemně propojovali fotografii a video. Od té doby natočil asi 80 videoklipů pro kapely jako U2, Johnny Cash, Mercury Rev, Depeche Mode, Nirvana, Metallica, Nick Cave či The Killers. Natočil také krátký film o Don van Vlietovi neboli Captain Beefheartovi, který nese název *Some Yo Yo Stuff* a který vznikl na objednávku BBC.

Control je Corbijnovým režisérským debutem a jedním z jeho doposud nejambicióznějších projektů. Je také dokladem jeho umělecké všestrannosti. Příběh Iana Curtise a Joy Division je Antonovu srdci velice blízký, protože se kvůli této kapele z anglického Manchesteru přestěhoval z Holandska do Londýna. On sám tvrdí, že chtěl „být tam, odkud pocházela jejich hudba“. Film je natočen černobíle a vypráví ryze anglický příběh, ovšem viděný evropskýma očima.

Matt Greenhalgh – scénárista

Control je Mattovým prvním celovečerním scénářem. Pro televizi napsal část seriálu *Cold Feet*, který získal cenu BAFTA, dále byl na cenu BAFTA nominován v kategorii nejlepší scénárista za *Clocking Off*, podílel se i na tvorbě seriálu *Burn It* a *Burn It 2* a na televizním filmu *Fools Gold*.

Orian Williams – producent

Orian Williams se narodil v Jacksonu ve státě Mississippi, ale vyrostl v texaském Houstonu. Na počátku devadesátých let se přestěhoval do Los Angeles, protože se chtěl angažovat ve filmovém průmyslu.

Několik let působil jako úspěšný producent a production manager luxusních reklam, ale potom začal spolupracovat s režisérem E. Eliasem Merhigem, jehož práci začal obdivovat po shlédnutí Eliasova úspěšného celovečerního filmu *Begotten*.

Dalším Williamsovým projektem bylo prosadit *Shadow of the Vampire*, film, který posléze získal nominaci na Oscara a ve kterém hráli Willem Dafoe a John Malkovitch, u Saturn Films, produkční společnosti Nicolase Cage. V současné době spolupracují Orian a Elias na několika projektech, které jsou v různých fázích vývoje.

Orian pak své síly spojil s Donalem Loguem při produkci filmu *Tennis, Anyone?*, temné komedie, která byla Logueovým režisérským debutem a ve které hráli Jason Isaacs, Paul Rudd, Stephen Dorff a sám režisér Donal Logue. Orian se také chystá produkovat Logueův studentský film, adaptaci románu Walkera Percyho *The Second Coming*. Nedávno se Orian zapojil do natáčení filmu *The Boom Boom Room* režisérky a scénáristky Liany Lunson, ve kterém hraje Willie Nelson, Dita Von Teese a Katherine Helmond. Lian si diváckou pozornost získala především dokumentem *Leonard Cohen, I'm Your Man*.

Ian Canning – výkonný producent

Ian Canning je managing director Becker International, obchodní a finanční společnosti se sídlem v Londýně a Sydney. Becker International se v současné době zaměřuje na nejrůznější nezávislé celovečerní filmy v angličtině, celovečerní dokumenty a vybrané cizojazyčné filmy. Mezi jejich poslední projekty patří *Tomq*, sci-fi verze Robinsona Crusoe, která vychází z úspěšného stejnojmenného krátkého filmu, a *Mary and Max*, celovečerní debut oskarového režiséra animovaných filmů Adama Elliota. Z oblasti dokumentární tvorby se podílí na natáčení celovečerního dokumentu *Kurt Cobain: About a Son* a *Shadow Play*, který zachycuje kariéru Antona Corbijna.

Jakožto výsledek spolupráce se sesterskou distribuční společností Dendy Films získal Canning také australská a novozélandská distribuční práva a pracuje přímo pro generální ředitele Dendy Joint Andrew Mackieho a Richarda Paytena. Mezi poslední projekty Dendy Films patří Almodóvarovo *Volter*, *The Wind That Shakes the Barley*, který získal Zlatou palmu, *Brothers of the Head* a celovečerní dokument *Joe Strummer. The Future is Unwritten*.

Před tím, než začal pracovat pro Becker International a Dendy Films, byl Ian Canning ředitelem nákupu a produkce v londýnské společnosti Renaissance Films. Podílel se na filmech jako *Candy*, *We Don't Live Here Anymore*, *The Mother*, *Junebug*, *Shooting Dogs*, *Pretty Persuasion* a *Confessions of a Dangerous Mind* George Cloonyho.

Martin Ruhe - kameraman

Control je Martinův celovečerní kameramanský debut. Za sebou má ovšem dlouhou řadu úspěšných videoklipů a reklam. Na ADC Awards získal například ocenění za nejlepší filmovou reklamu a za nejlepší televizní spot. Mezi jeho předchozí filmové projekty patří *A Goddamn Job* a *Bonnie vs. Clyde*. Martin se také podílel na propagačních klipech pro Coldplay (v režii Antona Corbijna), Feeder, Busted, The Concretes, David Gray a The Moffats. Mezi společností, na jejichž výrobky točil reklamy, patří Mercedes, Adidas, Gillette, BMW a Ikea.

Andrew Hulme – střih

Mezi předchozí celovečerní filmy, na kterých se Andrew Hulme podílel jako hlavní střihač, patří *Lucky Number Slevin* (za který získal cenu za nejlepší střih na MFF v Milánu), *Wicker Park*, *The Reckoning*, *Gangster No1* a *The Acid House*. Z televizní tvorby stojí za zmínku *White Teeth*, *Jazz Seen*, *Stars by Helmut Newton*, *Ol' Big Head*, *Playing Nintendo with God* a *The History of Blue Note*.

Ian Neil – hudební poradce

Ian má za sebou velice úspěšnou kariéru v hudebním průmyslu, která ho vynesla až na post šéfa divize v Polygram's Film & Television a na post ředitele Film, Television and Advertising v Warner/Chappell Music Publishing. V roce 2004 se Ian rozhodl, že se hudebnímu poradenství ve filmovém průmyslu bude nadále věnovat na volné noze. Od té doby se podílel na stovkách britských filmů a získal mnohá ocenění. Mezi jeden z jeho největších úspěchů patří film *Lock Stock & Two Smoking Barrels*, na kterém pracoval jako jeden z hudebních poradců. Soundtrack z tohoto filmu získal dvě platinové desky a překročil náklad 600 tisíc kusů.

Mezi další filmy, na kterých se Ian podílel jako hudební poradce, patří připravovaný dokument Juliana Templa *Joe Strummer: The Future is Unwritten*, dále *Hannibal Rising*, *I Want Candy*, *The History Boys*, *Kidulthood*, *Brothers of The Head*, *Alpha Male*, *Revolver*, *Swept Away* a *Snatch*.

Chris Roope – výprava

Mezi filmy, na kterých se Chris Roope podílel jakožto vedoucí výpravy patří *Van Wilder 2*, *Confetti*, *The Upside of Anger*, *Thunderpants* a *Hold Back the Night*. Z televizní tvorby stojí za zmínku *A Very Social Secretary*, *Keen Eddie*, *Hearts and Bones*, *The Blind Date* a *Dockers*.

Julian Day – kostýmy

Julian Day vytvořil kostýmy například pro připravovaný film *The Restraint of Beasts*, v minulosti pracoval na snímcích *Four Last Songs*, *My Summer of Love*, *Kiss of Life*, *The Last Resort*, *Room to Rent*, *Miss Monday* a *Still Crazy*. Mezi jeho televizní projekty patří *Hex*, *Murder City*, *Outlaws*, *Ny-Lon* a dvě série *Burn it*.

© **Aerofilms, s.r.o.**

(všechny zde uvedené informace, včetně doslovných citací, jsou k volnému použití)